

Скоро послѣ тѣхъ Патриаршеска дѣйствіяхъ наухъ са, да са искати природни Българе Владыкы и по всякуы другы Българскы Епархіи, гдѣ тѣмъ извожо са открывахъ слухи. Изъ това изцо вѣше рѣшено, да искати съ законныи илучиомы. И вѣстнижъ когдѣ въ 1838 години покойный добрый и великий Самодръжителъ нашъ Султаны Махмудъ II. разгладваше свои вѣроподаны въ Българин. Българскы Христіане приготовахъ са, да му поднесжтъ подданыскы свои просбы за това изцо. Изъ, за наше исцастіе, тѣй великий нашъ повойнтель не достигна, да облегуи Българскы-ты горѣсти и Црьковны-ты нѣтъ безпорядны. Господу Бату вѣде угодно, да прѣддѣ' тка велико дѣло за нашъ вѣрж на негокаго прѣдвогаго прѣемника и сына, сегашнаго нашего Царя Мудраго Султана Абдула Меджида.

Изъ Българе-ти за да не обезноковивать съ подобными просеклима младаго прѣемника на покойнаго нашего Царя Султана Махмудъ II., обрѣцахъ са за тѣй предметъ за владыкы изъ природныхъ Българъ, право къ Цариградскому Патриаршеству, и дълго время надввахъ са уи Патриаршество ꙗче са съгласи на това изцо. Изъ стала напротивъ (изъ излезе събсыи друго). Патриаршество ꙗче повкуе възстана противу той Българской жели. Оно междъ 1839 и 1842 годинами даде нысь на свои грѣкы владыкы, да не допушчатъ изъ чуждыхъ и образованныхъ Българъ ни до скащеніиуска униа, и да са силать вѣсѣтъзможно, да вѣководять въ Българскы Црьквы и Чухлиця Грѣкы языкъ и писание; изъ колко такыи противы на Православіи ны Црьковыи мѣры чюотребивахше Патриаршество, ꙗче толкова повкуе Българе находохъ слухи да са противять натыа незаконныи мѣры, така ꙗчо-то по мало времеие извено са открывъхъ нѣхя взаимни противодѣйствія. — Выие трѣбѣ да знаете какыи просбы Българе-ти поднесохъ на сегашнаго нашего общаго отца Султана Абдула Меджида, когдѣ и тѣй въ 1845 години, подобно на покойнаго си отца, изакже да провѣтка' и разглад' поданы си въ Българин. Онъ изсно и вѣрно видѣ въ Българьхъ подданыскыи вѣрность и благодарность къ негокомуи мудру и доброжелателнуи управленію и на поднесены му въ всикуыхъ селлахъ и градирѣхъ Българскыи срьдечуиъ Хлебъ-Соль, онъ отговараше съ радостнымъ лицемъ и съ отусскимъ срьдечемъ; изъ въ това исто време, онъ какъ иждръ и удолюбивъи отецъ не безъ срьдечнаго съзлеленія уѣтеше Българскыи просбы, въ конхъ-то Българе-ти описвахъ свои вѣроподданыскыи чукство на негоко Величество и свое-то прѣтрѣпѣни отъ Грѣковъ Владыкъ, и въ конѣ-то заедно съ това просахъ го, да повелѣ' на Вѣселенско Патриаршество, да нѣтъ са дакѣтъ за илрѣдъ достойни Архидястуре изъ природныхъ нѣтъ Българъ, за конѣ они имлахъ вѣше нѣкомикъ готовыхъ достойныхъ затока изцо и образованныхъ чловѣкъ. И вѣстнижъ Мудрыи ны Царь прие благосклоно Българскыи просбы и по възвратеніи-то си въ Столннижъ-Цариградъ, объяви на Патриарха свои Царско Повелѣние, за да разглад' това изцо, и да исплѣни' всикуо и чради' спорадъ тѣхъ Българскыхъ просбъ. Изъ Патриаршество Цариградское спорадъ усконоеной и илной му политикы Фенерской и клеветы вѣрху Българъ, найде съ чумъ да разчѣрни' и чѣрни' Султана. Оно лѣжа чѣври нашего Самодръжитѣля, уи Българе-ти никогда нечлани са владыкы изъ своего народа, и уи ако са дадѣтъ на Българы-ты